

– Oamenii sunt foarte convingeți de ce aud de la dumneavoastră, zise Pantelimon, cu o privire de vulpe, arătând din cap către fereastra care dădea spre curte, de unde veneau zvonurile unei cântări.

– E adevărul însuși, remarcă medicul cu sinceritate.

– Da, da, desigur, încuviință cercetătorul, cu aceeași privire șireată.

– La oameni a ajuns adevărul. Și mi-ar fi greu să vă spun cât de mulți l-au primit. Sunt zile când am sentimentul că tot Bucureștiul s-a convertit. Suntem asaltați, iar când Învățătorul iese în balcon, este primit cu ovații. Uneori se umple toată Piața Lahovary de credincioși. E ceva triumfal.

Pantelimon își drese glasul și se așeză în fotoliu mai bine. Poate nu se așteptase ca Apolodor Arghir să menționeze convertirea atâtor oameni. Întrebă :

– Am văzut că multe dintre aspectele doctrinei Ordinului dumneavoastră vorbesc despre Teoria Vibrațiilor.

– Da, și am început să înțelegem tot mai multe despre ea.

– Ați fi de acord să discutăm puțin despre asta? Întrebă Pantelimon.

– Ba chiar ne bucură foarte mult! Doriți să invităm și alți membri ai Ordinului să fie alături de noi? se oferă medicul cu un gest regal.

– Nu, aș dori mai degrabă să încercăm să înțelegem noi cum stau lucrurile, să vedem despre ce este vorba întâi. Apoi, după ce ne vom da noi seama cum stau lucrurile, desigur că toți prietenii dumneavoastră sunt bine veniți. Povestea aceasta se leagă întru câțiva de anumite lucruri de care sunt eu interesat și pe care le-am cercetat toată viața. Am început aceste studii acum douăzeci de ani.

Culese de pe masă paharul cu apă. Bău puțin, ca și cum ar fi avut nevoie de o secundă să se reculeagă și să respire. Se mai uită o dată la talia Trubadurului și continuă :

– Pe vremea aceea lucram în Institutul Academiei, la secțiunea de *Mecanică cerească și astronomie*. La fiecare

șase luni aveam de înaintat raportul nostru de activitate. Pentru un timp am putut ascunde natura adevărată a studiului meu, dar, de la un moment dat încolo, ea a devenit evidentă din natura investigațiilor mele, încât lucrurile acestea au ridicat unele întrebări. Am fost investigat de conducerea Institutului și, ulterior, am fost chemat la ordin și la Securitate. Da, domnule, cercetările mele, deși pur teoretice, au intrat în vizorul Securității. Lucrurile deveniseră complicate. Apoi mi-au propus o soluție amabilă : să mă transfer în industrie. Au spus-o ei într-o formă politicoasă, dar nu știu cât aveam de ales. Pâinea și cuțitul nu erau la mine. M-au întrebat de ce nu public rezultatele cercetării mele. Cum aș fi putut să le public, când ceea ce aveam eu venea în contradicție cu ceea ce credea marea majoritate a oamenilor, în contradicție cu ceea ce învățaseră ei la școală? Noi, oamenii de știință, am învățat ce era de învățat din povestea lui Giordano Bruno. Am lucrat multă vreme la Uzina de Aparataj Greu, apoi la Automatica și, din 1988, la Căile Ferate, la secția de programare computerizată. După revoluție am fost reîncadrat la Institutul Academiei, în calitate de cercetător, iar Universitatea „Liviu Maior” mi-a făcut onoarea de a mă numi profesor. Vă spun toate acestea pentru a pune cercetările mele într-un context. Să zicem, un context istoric. Am plătit pentru lucrurile pe care le-am cercetat și în care cred. Vin de undeva, am o întregă istorie în urmă și ceea ce am să vă spun în seara aceasta e o credință la fel de scump câștigată ca și cea a lui Galilei, care a fost atât de conștient de riscurile la care se expunea. Sunt unii care și în ziua de azi ar vrea să-i vadă pe autenticii cercetători arși pe rug.

Puse paharul de apă pe masă.

Medicul își trecu mâna prin coama leonină și întrebă, cu o scânteie de interes în ochi :

– E legat de Teoria Vibrațiilor?

– Da, și încă foarte direct. Vă voi explica de unde apar aceste vibrații și cum poate fi eliminat zgomotul de fond care ne desparte de atingerea sunetului-sursă a ambientului cosmic.

Medicul se încruntă. Citise unele lucruri despre asta, dar nimic despre așa ceva. O clipă fu îngrijorat că-și pierde vremea cu domnul profesor. Dar își aduse aminte de rubrica lui la ziar și zâmbi.

– Citim de multe ori despre cea de-a zecea planetă a sistemului solar. Uneori, calcule neașteptate pun în evidență deformări ale spațiului în stricta vecinătate a sistemului solar. Ultima oară s-a întâmplat recent, cu una dintre sondele Voyager, care a fost atrasă în mod neașteptat într-o altă direcție. Pe vremuri, lumea discuta mai mult despre asta. Azi, însă, aceste tulburări gravitaționale sunt considerate anomalii, pentru că nu ni le putem explica, ni se pare că am înțeles, dar îngăduim anomaliile în modelele noastre matematice. Raționalismul anilor din urmă nu e nimic altceva decât dictatura în planul informațiilor a unor cercuri de la Pasadena sau de la Baikonur. E simplu: ei cred că nu se poate să nu pricepem un amărât de sistem solar cu o stea și nouă planete. Dar stai puțin. Cum de e posibil să trimitem o sondă spațială care, la oarecare distanță de Pământ, să ajungă să se deplaseze alături de traiectoria prevăzută? Cum de e posibil să pierdem legătura radio cu stații orbitale în apropiere de Pământ? Ce vibrații sunt acelea care obturează toate aceste transmisii? Cum e cu putință ca anumite avioane sau vase să dispară din anumite zone geografice ale Pământului? Ce se întâmplă în triunghiul Bermudelor? Nu sunt oare toate acestea legate între ele?

Medicul simți că pe umăr îi coboară o pasăre de aur.

– Ar fi frumos să putem explica toate acestea printr-o unică teorie.

– Aveți această teorie, spuse Pantelimon. Ați ajuns la ea prin credință, dar nu sunteți departe deloc de adevărul științific.

Se ridică în picioare, ca și când ar fi susținut o conferință în fața unui auditoriu ales. Spuse, încrucișându-și mâinile la spate:

– Teoria mea este că Soarele are o stea-pereche, pe nume Nemesis, stinsă și întunecată și emițătoare de vibrații, a cărei orbită e de excentricitate foarte mare. Ipoteza existenței stelei Nemesis a fost emisă de Johann Bermeyer, într-o lucrare din *Journal of Astrophysical Theory*, în 1922. Ceea ce a construit el acolo e o teorie completă, a scris ecuațiile de mișcare ale celor opt planete (atâtea se știau pe atunci) ale sistemului solar, cu ipoteza că Nemesis există. Articolul a fost publicat, dar nu a fost deloc citat de atunci și nimeni nu l-a prea luat în serios. De fapt, profesorul Bermeyer și-a cam ruinat reputația, în special după ce a conferențiat la Berna pe aceeași temă în 1925. A apărat existența stelei Nemesis până la moartea sa, care a survenit în 1929, în urma unei afecțiuni cardiace. E greu de identificat locația stelei Nemesis. La perioade foarte mari de timp, Nemesis se apropie de Pământ, și atunci conjuncția lor trimite pe Pământ niște *global killers*, așa cum s-a întâmplat când cu extincția permiană ori cu meteoritul care a cauzat dispariția dinozaurilor. Vorbim de sute de milioane de ani diferență. Oricum, Nemesis arată ca o stea de dimensiunea Soarelui, care nu emite lumină, ci doar secvențe de vibrații. Ea este sursa vibrațiilor reziduale nu doar pe Pământ, ci și în întregul sistem solar. Au fost documentate și înregistrate vreme de decenii, există tot felul de baze de date, dar nu există o teorie unitară care să le încorporeze. Sunt previzibile, la urma urmei, și trebuie că urmează un oarecare pattern, dar tuturor înțelepților ăstora nu le e deloc evident de unde vin, deși sursa e mult mai aproape decât Tau Ceti, de pildă. Normal,

vedem tot ceea ce reflectă lumina, dar nu putem vedea ceea ce nu reflectă nimic, doar vibrează în întuneric. Și partea stranie e că trimite minivibrații în întregul sistem solar, iar acestea sunt ca niște gloanțe scăpate din pistol, ricoșează ca niște bile de biliard lovindu-se de pereții din jur și ajung, cine știe prin ce aranjament al unghiurilor de reflexie, să ne lovească, să se interfereze cu emisiile noastre radio, cu tot felul de alte vibrații din jurul Pământului...

Apolodor Arghir ascultase petrificat. Atunci când Pantelimon Rădulescu tăcu, întrebă :

– Și s-a demonstrat ceva din toate acestea ?

– Da, rezultatele mele în această direcție s-au desfășurat sub un program serios de cercetare la Institutul Academiei. Mai delicat a fost atunci când am cerut laborator și dotare. Nu știu de ce rezultatele mele i-ar fi deranjat pe comuniști, adică, deh, poftim, uite încă o stea, care ar fi fost problema? Nu ziceam nimic de Marx sau de Ceaușescu al lor. Pe Ceaușescu ar fi trebuit să-l doară în cot de câte stele sunt pe cer. A fost ridicol, nimeni n-a priceput nimic, m-au trimis în fabrică fără să se ostenească să asculte ce am de spus. Și ceea ce aveam erau zeci și zeci de pagini de foarte elocvente calcule. Se poate lucra cu ipoteza că există o sursă de emisie a acestui „zgomot de fond” al Universului, și așa unele chestii devin explicabile. Chiar și triunghiul Bermudelor.

– Chiar și acela?!

– Chiar și acela.

– Cum? făcu medicul, topit de curiozitate.

– Din nefericire, mi-e teamă că descărcările aleatorii de energie sunt atrase de polii energetici ai Pământului, care sunt trei. Știu că sună ciudat, adică să aibă Pământul trei poli energetici, dar așa e. Unul dintre acești poli este în zona Bermudelor. Ei bine, astfel de descărcări energetice pot duce la dispariția materiei, în forma pe care o cunoaștem noi. Ar fi ca și cum piatra s-ar transforma

imediat în abur, ca și cum toată umiditatea ar ieși din lemn, ca și cum din orice obiect s-ar desprinde două naturi și obiectul s-ar aneantiza sub ochii noștri.

– Asta se întâmplă acolo?... făcu medicul, oarecum dezamăgit. Două naturi?

– Da, dar pentru asta nu am o demonstrație, după cum nu am o demonstrație nici pentru ceea ce se petrece cu planeta Pluto.

– Despre ce este vorba?

– De fapt, Pluto este singura planetă care, privită de la distanță, nu dă semne că Nemesis i s-ar afla în apropiere, deși ea e cea mai aproape. Nu pare a fi o planetă afectată de prezența aceluia corp ceresc.

– Cum adică?

– Cred că nu avem destule date, ridică din umeri profesorul. Ne-ar trebui o sondă plasată pe suprafața planetei care să înregistreze undele radio, cele sonore, radiațiile cosmice, tot ce se „aude“ pe Pluto. Nu avem așa ceva, doar ne uităm la mingea aceea de piatră, puțin mai mare decât Luna, și ni se pare că se rostogolește netulburată prin spațiu. Și, în realitate, Pluto ar putea marca exact jumătatea câmpului gravitațional dintre Soare și Nemesis, eventual aliniindu-se la anumite momente de timp cu ele și provocând astfel tot felul de poziții ciudate care, nouă, celor de aici, fără date suficiente, ne amețesc calculele.

Medicul Arghir își cuprinse fața în palme. Apoi, cu un gest nervos, se întoarse către oaspetele său și îi spuse:

– Am să vă spun ceva ce nu am mai dezvăluit nimănui. Cândva se va ști oricum, și nu văd ce ar fi rău în asta. E un lucru pe care l-am aflat trăind atâta vreme în apropierea lui Vespasian Moisa. E ceva neobișnuit în puterea lui de concentrare, în felul lui de a citi oamenii, de a percepe aspecte psihologice profunde despre cineva în doar o fracțiune de secundă... El are ceva cu totul și cu totul special, ceva de care în România nu s-a mai auzit: are